

Rozsudek sice ve směru tom správně podotýká, že ustanovení § 3 tr. zák. — v souzeném případě přichází v úvahu § 233 tr. zák. — vztahuje se jen na trestní zákony a nikoliv na zákony z jiného oboru práva, nevyjadřuje se však určitěji, o jaký zákon, z jakého oboru práva podle jeho mínění šlo. Uváděje námitku veřejného obžalobce, že obžalovaný měl vědět, že se stává zákon pravoplatným teprve schválením presidenta republiky a řádným vyhlášením, naznačuje rozsudek, jako by snad šlo o omyl v ustanoveních práva ústavního; ani tu však nelze omyl ten považovati za omyl skutkový, ježto v podstatě zůstává omylem o platnosti či neplatnosti trestní normy, tedy omylem právním. Že pak ustanovení § 31 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 330 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 14. července 1927, čís. 126 sb. z. a n. není pouhým zákonem práva ústavního ani správního, nýbrž integrující součástí zákona trestního, nelze bráti v pochybnost vzhledem k tomu, že trestní sankce zákazu toho, který by bez ní neměl významu, obsažena jest v ustanovení § 72, I. čís. 7 uved. zák. Poněvadž takto výrokem soudu bylo nesprávně použito zákona, pokud jde o otázku okolnosti vylučující trestnost, bylo rozsudek jako zmatečný podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. zrušiti, zároveň pak podle § 288, čís. 3 tr. ř. na základě skutkových zjištění prvního soudu, jež úplně vyčerpávají skutkovou podstatu přečinu podle § 72, I. čís. 7 uved. zák. po stránce objektivní i subjektivní, uznati obžalovaného vinným oním přečinem.

Čís. 3562.

Omezení § 28, odstavec druhý zák. na ochr. rep. platí při zločinu podle § 6 zák. na ochr. rep. i při sazbě těžkého žaláře od 3 do 5 let.

(Rozh. ze dne 11. července 1929, Zm II 115/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 17. listopadu 1928, pokud jím obžalovaní, byvše uznáni vinnými zločiny vojenské zrady podle § 6 čís. 2 odst. 3 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a zločinem nedokonaného svádění k vojenské zradě podle § 9 tr. zák. a § 6 čís. 2 zákona na ochr. rep., byli odsouzeni jen do těžkého žaláře na 15 (patnáct) pokud se týče 12 (dvanáct) měsíců, zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestech na svobodě a odsoudil obžalované podle § 6 čís. 2 a 1 zákona na ochr. rep. s použitím § 55 tr. zák. a se zřetelem k ustanovení § 28 odst. 2 zákona na ochr. rep. Karla P-a do těžkého žaláře na tři roky a tři měsíce doplněného jedním postem měsíčně a podle § 29 zákona na ochr. rep. k peněžitému trestu 2.000 Kč, v případě nedobytnosti k těžkému žaláři na další jeden měsíc, Anežku P-ovou do těžkého žaláře na tři roky doplněného jedním postem měsíčně. Jinak zůstal napadený rozsudek nedotknutým.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství vytýká právem, že nalézací soud porušil při výměře trestu své trestní oprávnění, vyměřiv obžalovaným za zločin podle § 6 čis. 2 zák. na ochr. rep. tresty na svobodě pod dolejší hranicí trestní sazby, jež podle 1 odst. cit. § v souzeném případě, kde na zvlášť přitěžující okolnosti uznáno nebylo, byla od 3 do 5 let těžkého žaláře. § 28 odst. 2 cit. zák. omezuje při tomto trestném činu trestní oprávnění soudu založené v §§ 54 a 55 tr. zák., sejíti pod zákonnou dolejší hranicí trestní sazby a proto porušení tohoto předpisu činí výrok nalézacího soudu, jenž uložil Karlu P-ovi trest na svobodě 15 měsíců, Anežce P-ové pak 12 měsíců zostřené a doplněné těžkého žaláře, zmatečným ve smyslu § 281, čis. 11. tr. ř. Omezení toto platí při zločinu podle § 6 zák. na ochr. rep. i při sazbě těžkého žaláře od 3 do 5 let, neboť slova »při sazbě od 10 do 20 let« vztahují se jen na § 7 čis. 4 cit. zák., jak z doslovu § 28 zák. jest bezpochybně patrné; vždyť § 6 čis. 1—3 zák. nezná ani sazby s dolejší hranicí 10 let. Odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství bylo proto vyhověti a vyměřiti důsledkem toho znova trest.

Čís. 3563.

Přestupek podle § 22 zákona o tisku promlčuje se v šesti měsících ode dne, kdy byl spáchán nebo kdy bylo zahájené řízení přerušeno, aniž bylo v něm pokračováno.

Zahájením trestního řízení, přerušujícím podle § 27 tisk. zák. promlčení onoho přestupku, není ani návrh na »zavedení patřičných kroků«, ani žádost státního zastupitelství o zavedení vyhledávání pro zločin podle § 98 b) tr. zák.; nelze za ně pokládati po případě ani zmínku v trestním oznámení.

Pohrůžka ve smyslu § 98 b) tr. zák. nemusí býti pronesena přímo a výslovně jako pohrůžka; může záležeti v každém konkludentním jednání, jež projevuje, třeba na venek ve formě slušné a bezzávadné, úmysl hrozícího, by svým vystoupením vzbudil v osobě, proti níž vystupuje, důvodné obavy, a by osobou tou jeho jednání v tomto smyslu bylo také pojmáno; není třeba, by pohrůžka důvodnou obavu skutečně vzbudila, stačí, byla-li k tomu objektivně způsobilou.

Spadá sem, vyhrožoval-li kdo uveřejněním urážlivých insultů a výpadů, by vynutil upuštění od uveřejnění trestního rozsudku, na něj měl ten, komu bylo hrozeno, právo; nezáleží na tom, že dopis, vyhrůžku obsahující, byl zaslán právnímu zástupci napadeného.

Způsobilým prostředkem donucovacím ve smyslu § 98 b) tr. zák. může býti i vyhrůžka jednáním o sobě nezávadným; i takové jednání stane se protiprávním, použil-li ho kdo k dosažení prospěchu, na nějž mu nepřísluší právní nárok.

Ustanovení § 98 b) tr. zák. a předpisy § 1 a 2 zák. o útisku sledují